

Předpláči se

Pro Prahu: celoročně 5
zl., půlletně 2 zl. 50 kr.,
čtvrtletně 1 zl. 25 kr.
Pro venkov: celoročně
5 zl. 60 kr., půlletně 2 zl.
80 kr. čtvrtletně zl. 1'40
Jednotlivá čísla prodá-
vají se po 12 kr.
jednotlivé přílohy hud.
po 50 kr.,
Za inseráty se platí mimo
kolek pouze 2 kr. za řá-
dek drobného písma.

DA LIBOR.

Časopis

Jen frankované listy
přijímají se.
Rukopisy redakci zasláné
nevracejí se.

Předplatné přijímá admi-
nistrace v č. 147-I.
(Karlova ulice.)

Dopisy týkající se redakce
suďtež zaslány franko
p. dru Ludevítovi Pro-
cházkovi do č. 9
v Ječné ulici.

věnovaný zájmům světské i církevní hudby a zpěvácých spolků českoslov., zároveň pak
organ „Matice hudební“

s četnými přílohami hudebními.

Redaktor:

Dr. Ludevít Procházka.

Vychází každou sobotou.

Majitel:

Emanuel Starý.

Památné dni hudební.

20. června 1621 byl štat Krištof Harant z Polžic, výt. znalec
hudby a tehdejší umění muž velezasloužilý.
" " 1708 nar. Jan. Pals, uměl. na lesní roh — v Jermé-
řicích († 1793 v Berlíně).
" " 1835 I. provoz. zpěvohry Rossiniho „Moses“ —
v Miláně
" " 1838 I. provoz. velkých pašijí polsk. skl. Jos. Elsnera
ve Varšavě.
21. " 1823 † Vác. Růžička co dvorní varhaník ve Vídni.
(nar. v Jaroměřicích na Moravě 1758).
" " 1869 I. prov. zpěv. Rich. Wagnera „Die Meister-
singer“ v Mnichově.
22. " 1787 † K. Bedř. Abel, sklad. — v Londýně.
" " 1803 † Vil. Heinse, hud. spis. — v Řezně.
" " 1804 I. prov. zpěv. Méhula „L'Irato“ — v Berlíně.
" " 1820 nar. Aleks. Fesca, pian. a skl. — v Karlsruhe.
" " 1836 I. prov. Mendelssohnova orat. „Paulus“ —
v Düsseldorfu.
" " 1840 † Jos. Javůrek, pian., jakožto prof. na konser-
vatoři Varšavské (učitel Chopinův).
" " 1869 I. schůze sjednocených zpěv. spolků
srbských — ve Veršci.
23. " 1824 nar. K. Reineke, řed. koncertů v Gewandhausu
v Lipsku, pian. a sklad. — v Altoně.
" " 1835 † Joz. Červenka, virtuos na oboj, (nar. v Be-
nátkách 1768) co člen dvorní kapely ve Vídni.
" " 1840 I. prov. Lortzingovy zpěv. „Haus Sachs“ —
v Lipsku.
24. " 1763 nar. Etienne Henri Méhul, op. skl. v Givettu
v Ardennách.
" " 1826 nar. Theod. Formes, slov. tenor. — v Mühl-
heimu na Rýnu.
" " 1815 I. vystoup. slov. basisty Jana Píška co „Orovist“
— v Praze.
" " 1836 nar. Louis Brassin, pianista a skladatel —
v Cáchách.
25. " 930 † benediktýn Hucbaldus, slov. theor.
" " 1767 † Jiri Filip Telemann, sklad. — v Hamburce.
" " 1860 † L. Drechsler, violoncellista — v Londýně.
26. " 1727 † K. Burney, spis. hud. — ve Worcestru.
" " 1783 dokončil Mozart symfonii do es-dur v něko-
lika dnech napsanou.
" " 1865 † Kar. Turek, prof. flétny na konservatoři —
v Pešti.

O Glinkově ruské národní operě „Život za caře“.

Píše Hanuš z Bilovů.

Dříve, než přejdeme k vlastnímu článku Bülo-
vovu, nutno upozorniti na bližší, událost tuto pro-
vázející okolnosti. Bülov, jenž po své umělecké
pouti na konci letošní saisony do Milana zavítal, byl
též přítomen nedávnému provedení Glinkovy ruské
národní opery „Život za caře“, prvnímú tomuto
provedení slovanské opery na půdě cizí,
i použiv příležitosti té vhodné, zaslal referat o pro-
vedení opery té do „Augsb. Allgemeine Ztg.“, v němž
obširněji se rozepisuje o hudbě slovanské vůbec. Ne-
ohroženost a bezohlednost, s jakou kárá nahnílý vkus
obecenstva vlašského, jakož i z druhé strany upřímná
vřelost, s jakou se ujímá opery Glinkovy vůči ulični-
ckému si počínání Vlachův a s jakou co Němec roze-
bírá poměr slovanské hudby k hudbě západoevropské,
zvláště k německé, zasluhuje v celém světě slovan-
ském úcty neobmezené. Ve zdejších listech této pro-
nás zajisté velmi pozoruhodné události nebylo věno-
váno zasloužené pozornosti; jediný týdeník „Nation“,
jenž mezi zdejšími listy německými vzácnou tvoří vý-
jimku tím, že s uznáníhodnou bedlivostí si všímá
zájmů celého slovanského světa hudebního a v němž
zvláště v poslední době častěji se setkáváme s dů-
kladnými články o hudbě slovanské a zvláště české
pojednávající — týdeník ten jediný přinesl výtah
zmíněného článku Bülova, jež i my tuto v plném
znění ctěnému čtenářstvu svému podáváme.

* * *

Z Milána.

Celá řada neobyčejných událostí hudebních, kte-
réžto můžeme mnohé přiřknouti více než lokální, ano
více než temporární význam, zdrželo mnohého jar-
ního touristu déle, než obyčejem to bývá, v této

vlašské capitale morale, kteréhožto epitheta aspoň s ohledem na život hudební, jak v dřívějších dobách slávy, tak i v nynějším úpadku ještě Milán co hudební hlavní město nejmladšího jakož i nejzelenějšího království tohoto právem zasluhuje. Jedna z těchto událostí, která pro cizince z dálných krajin, tedy i pro mne co zpravodaje daleko většího nad ostatní měla kouzla, stala se včera večer na den 20. května v novém více pohodlném než-li akustickém „Teatro dal Verme“ od Michala Glinky ve vlašské řeči, kteréžto veleznamenité a ve svém druhu klasické dílo se tu poprvé*) objevilo na cizí půdě mimo hranice Ruska vzdor tomu, že ve všech větších městech říše ruské se od let 35. vším právem tak všestranné popularnosti těší, které se v Německu jenom jediná opera, totiž Webrův „Čarostřelec“ v tomto ohledu vyrovnati může.

Výtvar severoslovanského mistra potkal se zde při prvním provozování s rozhodným fiaskem, — velmi smutné to zajisté divadlo na porážku kultury slovanské. Bylo to vskutku protivné ba hnsné divadlo, jež vlašská divadelní luza nám včera v divadle provésti za dobré uznala. Absolutním fiaskem to vlastně nazvati nelze; byl to jednoduše a zkrátka řečeno pravý skandál, ovšem druhu zvláštního. Milán jest, jak známo, jaksi provinciální „Polo-Paříží“ a obyvatelstvo vlašské jest tu s valnou částí cizozemských žvlů smíšeno. Tak nebyla též včera večer nouze o zajisté závažnou menšinu znalců dobré hudby — vždyť si též všichni zdejší Rusové dali rendezvous v divadle — kteří, bez ohledu na jich pohnutky

*) Bülov zapomněl, že obě Glinkovy opery „Život za caře“ jakož i „Ruslan a Ludmila“ již před lety na zdejším českém jevišti byly provedeny. Red.

FEUILLETON.

Rozpravy s Rossinim.

Ze zápisků Ferd. Hillera.

V Trouvillu, v rozkošném lázeňském místě na severozápadním pobřeží Francie ležícím s vyhlídkou na Havre, zdržoval se v. letě r. 1855 Rossini, s nímž jsem se den co den stýkal, a rozpravy společné tuto sobě zapisoval.

I. „Ti novináři!“ zvolal jednoho dne Rossini — „nedávno jeden z nich dal vytisknouti — že jest mi železnice právě tak protivnou, jako hudba německých mistrů! — Já však nejenom že si jich vážím, já je i ve svém mládí velmi rád studoval. Jakých radostí jste mi již připravil přednesem skladeb Bachových! Ohromný to duch, ten Bach! Jak dovedl v takém slohu takové množství skladeb napsati, jest mi přímo nepochopitelno! Co jiným těžké, nemožné bylo, bylo jemu hračkou. Takový člověk jen zřídka kdy se narodí. Hraje se mnoho z jeho skladeb v Německu?“ „„Ne tolik, jak by se mělo, ale přece některé. —““ — „To není v Itálii bohužel možné a nyní ještě

vlastenecké, ve jménu slušnosti a vzdělanosti ze všech sil proti bestiální surovosti a tvrdošijnosti vlašských gaminů ze všech vrstev společenských statně bojovali i zdařilo se jim, že místy, kde kouzlu krásné hudby i nejsurovější mysl odolati nemohla, strhli s sebou opponující obecnstvo předc k pochvale, tak že mnohé číslo předc vítězně proniklo v této kruté šarvátce s jižními barbary. Za to bylo se strany milánského „dolce plebe“ na nejnepatrnější příležitost, buď si při mnohých ve Vlaších neobvyklých situacích na jevišti či při některých nesrovnalostech ve vlašském překladu libreta, neustále číháno, aby jen se znamení mohlo dáti ku všeobecnému skandálu, k čemuž se ještě onen v Itálii všeobecně rozšířený nemrav důstojně pojil, jenž záleží v tom, že se neustále mezi zpěvem hlasitá konverzace vede, jako na nějakém trhu, že tu často z nenadání soused při některé nervy sluchové dráždicí frázi více méně falešně spolu začne v bručivém tonu zpívati, čímž ovšem jest jakási pozornost a napjatost, jaké jsme na severu zvyklí, úplně nemožna.

Statečná dáma, která láskou k umění vlasteneckému puzena, dělá propagandu operám Glinkovým a při podniku tom co „impresario“ nelitovala ni značných obětí peněžitých, ni práce neunavné, nepředvíдалa přirozené všechny ty nesčíslné překážky, jež stavěly se jí v cestu potají i veřejně. Jest záhodno, abych veřejně jmenoval dámu tu, jejížto jméno ostatně není žádným tajemstvím v Miláně: paní Alexandrina Gorčakova, dcera generálova, po delší dobu co dramatická pěvkyně v Itálii i v Rusku známa pod jménem Santagano — tak sluje prorokyně Glinkova. Ona netušila, že onen hudební, krásami tak přebohatý akt druhý pro nedokonalost v tancích baletního personalu, na jehož kankánské extempore jsou oči

méně, než dříve“ — stěžoval si Rossini. „Nelze u nás sehnati velké sbory ochotníků. Dříve jsme alespoň měli při kostelích a kaplích dobré vokální síly — to vše jest ztraceno. A propos! jak dalece je spor o pravosti Mozartova rekviem rozhodnut?“ — „„Dále se nedošlo, než Vám známo jest.““

„Confutatis“ alespoň nikdo jiný nesložil než Mozart“, pravil Rossini. „Jest to dílo velkolepé! To „sotto voce“ na konci! ty modulace! Měl jsem již dávno zvláštní zálibu pro „sotto voce“ ve sboru, ale při tomto, kdykoliv jsem je slyšel, šel mi mráz po zádech. Pauvre Mozart!“

„„V jedné biografii, která se vlastně Vás týká, stojí, že Mozart sotva třikráte v životě se zasmál; co říkáte takovému nesmyslu? — Jest v té biografii všelicos, o čem mne musíte zpraviti. Jest to ku př. pravda, že jste se ptal svého starého učitele, Padre Matteiho, jestli již dost umíte, byste mohl napsati operu, a když přisvědčil, že jste se vytratil?““ — „To není pravda! Tři leta jsem studoval na lyceu v Bologni, kdež jsem masel ale vše vynaložiti, bych mohl sebe a své rodiče vyživiti. To se mi sice poštěstilo, ovšem ale v míře velmi skrovné. Provázal

Milánčanů od dávna uvyklé, za hřmotu, sykotu a pekelného křiku, zkrátka se strašnou kočičinou se strany obecenstva — úplně propadne. Však bylo to již ku předu umluveno: neboť opera skladatele ruského nesměla na vlašské půdě zdomácněti a notně důkladné fiasko muselo proto co odstrašující příklad proti podobným pokusům ze severu provedeno býti. Tak bylo již ku předu ustanoveno!*)

Tato ovšem jen zběžně nakreslená skizka dnešního obecenstva vlašského, jehož úplně zdivočilý vkus jedině nám vysvětluje nezdar podniku tak pozoruhodného (jakým zajisté jest pokus přesazení mistrovského díla nordického na půdu jižní) odvrátil nás na chvíli od potěšitelnější stránky zámyslu našeho: chtěli jsme šířeji promluvit před tváří německého obecenstva o ruském Cherubinim, o Michalu Glinkovi. A přede to bylo hlavním účelem naším, z něhož jsme právě nejen oprávněnost, nýbrž i jaksi povinnost tu odvozovali, co hudebník péra se uchopiti, poněvadž nikdo z povolanějších to posud neučinil, aby byl důkladněji pozornost obrátil k onomu slovanskému, čestnému občanu německé hudební republiky, jehožto velmi nezasloužené neustálé vylučování u nás za jeho živobytí nijak nepřipouští výmluvu, že by snad jeho nároky na pohrobní adoptování dávno byly vyhasly. Dříve než k předmětu naznačenému přejdeme, budiž nám dovoleno učiniti zmínku o druhém provedení Glinkovy opery o dru-

*) Toto podlé jednání pánů Italiánů měla by si zapsati do pamětníku mnohá divadelní řiditelstva severní i střední Evropy (třeba i řiditelstvo naší opery, které v uplynulé saisoně tak nápadně prálo zastaralým vlašským šmejdům operním), aby tak již jednou konec byl učiněn neustále té nadvládě dávno zbankrotovaného šlendriánu vlašské opery. Byl by již věru čas!

Red.

jsem v divadle recitativy na klavíru, zpíval jsem v kostelích a skládal časem všelijaký profání kus pro některého zpěváka co vložku do opery aneb ke koncertnímu přednesu. Když jsem propracoval kontrapunkt a fugu, ptal jsem se, co ještě studovati musím. Plein-chant a kanon, odpověděl. A jak dlouho to trvati bude? Asi dvě leta. Tak dlouho jsem nemohl se již vyživiti, i pověděl jsem to dobrému Padre, který mne i na dále nakloněným zůstal. — „Vy jste si dovedl ve skladbě pomoci i bez kanonu?“ tázal jsem se se smíchem. „Mattei byl zajisté výborným učitelem?“

„Byl výtečným s pérem v ruce, jeho korektury byly velmi poučlivé. Jinak byl ale až hrůza jednoslabičným, každé ústní vyjádření muselo se z něj takřka násilím vynutiti. Znáte jeho skladby?“

— „Dosud mi nic do rukou nepřišlo.“

„Až někdy přijdete do Bologni, neopomeňte navštívit naše lyceum. Jest tam pouze hudba církevní, věty sólové právě též nevynikají, ale „pleni“, jak to nazýváme, jsou výborné.“

„Musím se vrátiti k Vašemu mládí, maestro. Zajisté jste se již pokusil ve skládání, než jste se stal žákem Matteiho?“

hém večeru, jelikož tento ostře t. j. potěšitelně kontrastující obraz prvního na počátku vyličeného večera poskytoval. Dům byl jen z polovice naplněný — oněch asi 800 uličníků z prvního představení blýskalo se v nejvlastnějším smyslu slova svou nepřítomností, kterážto okolnost to těm několika vlašským, jakož i oněm v plném počtu zastoupeným zahraničným Nebarbarům umožnila, že si pietyplným a pozorným nasloucháním v pravdě nezkalený požitek umělecký získali.

Ctěná podnikatelkyně v obezřelé prozřetelnosti své bez milosti amputovala druhé jednání, jehož téměř výhradní obsah, totiž polské národní tance, při prvním provozování nejhlavnější vyvolaly opozici; však dle doslechu bude při nejbližším opakování opět celé druhé jednání se všemi polskými tanci provedeno, jelikož se nalezl vytečný mistr baletní, jenž celé baletní uspořádání na jevišti „vkusu“ vlašského přístupnějším učiní. Předsevzetí to jest zajisté ve prospěch Glinkovy hudby, kterážto svou duchaplnou symfonickou prací nejlepší taneční hudbu z oper Auberových, Meyerbeerových a Rossiniových daleko převyšuje, právě tak uznáníhodné jako nutné; neboť právě ona protiva v charakteristice zápasících neustále mezi sebou polských a ruských elementův patří k nejhlavnějším krásám opery.

Též v ostatních scénách byla co nejopatrněji každá nejmenší zámínka ku vzbuzení vlašských rozpustilostí odstraněna, takže nemohla se strana „ze zásady“ oponující praničeho zachytiti. Číslo, jež se prvního večera líbila, byla i tentokráte da capo zpívána a s nadšením přijata a sice s daleko živějším — v tomto ohledu stává se i při měnícím se obecenstvu zde praxis prvního večera měřítkem a zvykem pro ostatní představení — však i ona čísla,

„Pro rodinu Mombelli jsem složil celou operu. Když pak jsem se začal u Matteiho učit, nedovedl jsem v prvních měsících zhola nic napsati; trásl jsem se před každou basovou notou, každý střední hlas naháněl mi jakousi malou hrůzu. Brzo jsem však nabyl dřívější své odvahy.

„Kde jste se začal hudbě učit?“ tázal jsem se. „V Bologni. Jistý Prinetti z Novary vyučoval mne hře na spinetu. Byl to podivuhodný chlapík. Vyráběl likéry, a vyučoval hudbě. Mimo něj vyučoval mne jistý Angelo Tesei číslovanému basu, pak hráti l'accompagnamento a dal mně vyučovati solfeggiím, Babini, jindy znamenitý tenorista vyučoval mne vyššímu umění zpěvnímu.

„Vy jste měl krásný hlas?“

„Zpíval jsem co chlapec dosti slušně. Vystoupil jsem též jednou na jevišti, zpíval jsem totiž chlapce v „Camille“ od Paera.“

„Stal se z Vašich spolužáků na lyceu ještě někdo známým umělcem?“

„První můj rok byl posledním v studiích Morlachio, a můj třetí byl prvním Donizettiho.“

(Pokračování.)

jež především beze vší stopy či částečným jen potleskem přijata byla, došla nyní všestranného hlučného uznání, vyvolávání statečných pěvců stupňovalo se do nekonečna, a na konci opery spadla opona ne jako poprvé za pekelného hřmotu a sykotu, nýbrž za nadšeného všeobecného volání vůdce a ředitele celého provedení statečného kapelníka Faccia, jemuž byl tímto způsobem za nešťastný ten první večer nyní tím skvělejší jenerální účet díkuvzdání podán. Kdyby při tom nebyl na polo vyprázdněný dům, věřiti by musel posluchač, že je přítomen „epochu činícímu“ furore.

Dálší osud opery „Vita per lo Czar“ v Miláně, eventuálně v ostatních vlašských městech (nevěříme na zdar dalších pokusů v přenešení neitalských skladeb dramatických) netrápí nás nijakým způsobem. Sláva Glinkova v brzké době rozkvete na jiných vděčnějších a kultuře přístupnějších územích. Vždyť si již ředitel Convent-Gardenu v Londýně p. Gyc získal operu tu pro budoucí saisonu ku provedení ve vlašské řeči i zdá se to býti při solidní vnímavosti Angličanů pro hudbu německou beze vší pochyby, že na Temži bude hudbě slovanské skvělejší revanche za onu porážku na Oloně (a ještě k tomu v stejném jazyku) podána.

(Dokončení.)

Z ciziny a Rakouska.

** V *Stuttgartu* při koncertu o slavnosti Šillerově provedeny jsou sbory Gađeho (Poselství jara), Mendelssohna, Šumanna, Speidela, Goldmarka, Kreutzera, Silchera, Lindpaintnera a j.

** Ve *Wiesbadenu* 3. koncert, pořádaný ředitelstvem lázeňským měl následující program: Slavnostní ouvertura Goldmarka, předehra k opeře Maxe Brucha „Loreley“ a solová čísla, přednesená sl. Belevovou, prof. Wilhelmim a pianistem prof. L. Brassinem.

** V časopise „*Neue Zeit*“ vybízí F. Wickede ředitelstva všech divadel, jimž hudební dramata R. Wagnera značnější prospěch peněžitý přinášejí, aby uspořádali jedno neb i více představení ve prospěch divadla Baireutského, tak jako se to stalo u dvorních divadel v Mnichově a Výmaru.

** Minulý týden slavil Basilejský spolek pěvecký jubileum 50letého trvání svého uspořádavší velké koncerty za spoluúčinkování pí. Joachimové, pp. Brahmsa, Kahnta, Th. Kirchnera, Stockhausena a j. Ohniskem programů byla čísla: Bacha „Johannespasion“ a „Píseň vítězná“, již dirigoval skladatel J. Brahms.

** K prvému provozování Wagnerova velkolepého díla „Tristan a Isolda“ ve *Výmaru* dne 14. t. m. byla již na několik dní před tím všecka místa v divadle vyprodána, a již teď opět z celých Němec četné docházejí přihlášky k příštím provozováním.

** *Klára Šumanová* mešká nyní v lázních Teplických, kdež se ze svých bolestí rheumatických vyhojiti doufá.

** Ředitel dvorní opery ve *Vídni*, p. *Herbeck* vy-

znamenán jest od císaře rakouského řádem železné koruny a povýšen tím do stavu svobodných pánů.

** U nakladatelů R. Schotta synů v Mohuči vyšla právě v klavírním výtahu hudba k II. dílu Goetheova „Fausta“ od H. Piersona.

** V *Madridu* s dobrým úspěchem provozována byla opět opera Španěla Val. Zubiaurreho, zvaná „Don Fernando el Emplazado“, kteráž již r. 1871 ač s nevelikým výsledkem, poprvé se na jevišti objevila.

** *Pavčina Luccova* vstoupila opět s impressariem Strakošem v smlouvu, dle níž (zároveň s tenorem Capoulem) v cyklu oper až do konce června zpívati bude.

** Ze *Sonderhausenu*. (Pův. dopis). Druhý „Loh-“ koncert sliboval býti mnohem zajímavějším prvního. Mluvílo se o Lisztově symfonické básni „Die Ideale“ a o Wagnerově předehře k „Tristanu a Isoldě“, než to byli jenom pouhé řeči. Koncert zahájen byl vzletnou ouverturou K. Reineckeho k „Aladinu“. Práce tato vyznamenává se významností motivů, jakož i duchaplným i promyšleným jich spracováním. Na to přednesl pan Bauer „předehru a romanci“ pro lesní roh od A. Dietricha a byl hlučným potleskem odměněn, Glinkova orkestrální fantazie „Kamarinskaja“ a Šumannova ouvertura k „Heřmanu a Dorotě“ nepřišly nepříznivým svým postavením v programu k žádoucímu výsledku. Glinkova na nejvyšší originální sklada zanechala toliko dojem povrchní, poněvadž prý je dle klasického výroku zdejších „znalců“ více méně jenom „umělou hříčkou“. Nedivím se, vždyť hudba čistě slovanská nedošla posud patřičného ocenění u chladnokrevných, nazvíce k přísným formám Inoucíh sklada telů německých. Na oko libovolné, však geniální zacházení s tematy i s celým aparátem orkestrálním z většiny zavrhují, však ničím neodůvodňují. Skladba Šumannova jest toliko co opus posthumum známa, a tudíž již od tvůrce jejího nebyla jí velká cena přikládána, přece však prozrazují jednotlivé tahy v ní genia Šumannova. V druhém oddělení vystoupil člen kapely houslista p. Reinboths „fantasií appasionatou“ od Vieuxtempa. Ačkoliv koncertista má dosti techniky, nedosáhl přece účinku, poněvadž hrál skladbu tu beze všeho citu a beze vší elegance. Koncert ukončen byl duetem na 4 ruce v c—dur od Šuberta v orkestrálním rouše od Joachima. V rouše tom neučinila žádného dojmu. Příčinu hledati dlužno v krátkých thematech, kteráž nejsou s to, podati dosti látky k vyčerpání všech prostředků orkestrálních. Spracování jest ovšem mistrné. Večerní koncert měl následující program: ouvertura k „Maškarnímu plesu“ od Aubera, arie ze Spohrova „Fausta“, kvartet pro 4 lesní rohy od Königa, introdukce a romance z Maršnerovy opery „Templář a Židovka“ a ouvertura k Flotovově opeře „Indra“. Budoucně provedena býti má suita pro housle a orchestr od J. Raffy co novinka, pak Bülovova „Nirvana“. Ku oslavě Beethovenově provedeny mají býti mezi jinými jeho IX. symfonie a téhož koncert pro housle v es dur. M.

** Ze *Záhřebu*, 12. června. (Pův. dop.) Podobná pohroma, jaká zastihla Vídeňskou operu komickou, překvapila také národní horvatskou operu, která pojednou

s deficitem 15.000 zl. octnula se před nezvratnou nutností úplné reorganizace čili jen nuzného na dále živování. Všichni členové opery i orchestru obdrželi, ač mají celoroční smlouvy v rukou, šestinedělní výpověď. Všeobecně má se za to, že úpadek opery zavinilo jedině špatné hospodaření nynějšího intendanta, jenž o správě divadelní nemá ani ponětí. Zemská subvence obnáší 36.000 zl., předplatné za lože 12.000 zl., čistý příjem čítá průměrně za každé představení as 110 zl. (letos bylo celkem 187 představení) — a přec je z toho výsledek — deficit. Nyní následovati má jen jakési zmenšené vydání dřívější opery, přikrojené a přistřížené na všech stranách. Od 1. října b. r. totiž bude engažována jedna zpěvačka pro obor sopranový, jedna pro obor altový, další pak solisté budou jeden tenor, baryton a basista (p. Gerbić dal sám výpověď, p. Kašmann [bas] zůstane). Také orchestr bude značně zmenšen a platy se náležitě přistříhnou, aby se docílila rovnováha. Mimo to budou sbor a orchestr pouze placeni po dobu představení, totiž jen pokud bude trvati sezona operní. Radíme tudíž všem krajanům, kterým by snad ze Záhřebu bylo učiněno nějaké nabídnutí, aby si věc dříve náležitě rozmyslili, než by se rozhodli, místo nějaké přijmouti. Nechť nikdo nevěří jakýmkoliv lákadlům. Živobyti jest zde tak drahé, ne-li poměrně dražší než v Praze a vedlejší výdělky nejsou zde pro hudebníka skoro pražácké. Protož pozor, draží krajané!

** *Z Lublaně.* (Pův. dop.) V právě minulé sésoně koncertní uspořádala jednota filharmonická 3 koncerty, jimiž celkem vanul svěží duch dobrého vkusu, ač vyjme-li se koncert třetí, jenž svědčil bez odporu o vkusu, jakéhož pp. pořadatelům netřeba záviděti. Z programů všech tří koncertů buďtež uvedeny skladby: „Auswanderer“ Fr. Wagnera, „Waldstýn“ Rheinbergráv, ouvertury Reineckého („Oslava míru“), Benneta („Najady“) a N. Gadeho, dále Šubrt-Liszta pochod do h—mol, Webera-Berlioze, „Vyzvání k tanci“, mimo to klavírní koncert fis—mol Reineckeho (p. Zöhrrer) a Brucha koncert pro housle (p. Gerstner). Pp. Zöhrrer, Gerstner a cellista Peer uspořádali též několik produkcí komorních, v nichž provedeny jsou skladby Beethovena, Rubinsteina, Goldmarka, Brahmsa, Šubrt, Šumana, Raffaa a j., kterýžto podnik všeobecné přízni obecnstva našeho se těšil. Hostů k nám nezavítalo žádných, hlavně pro hrůzu před neštovicemi zde řádicími. Jen vele nadaný pianista L. Breitner slavil ve 2 ač slabě navštívených koncertech pravé triumfy. Zbývá zmíniti se ještě o bídném stavu našeho divadla. Několikrát slyšeli jsme „Tannhäusera“, „Afrikánku“ a Hugenoty; jaké bylo provedení, o tom učiníte si dobrý pojem, řeknu-li, že žádný ze solistů a ze sboru nedozpěl ještě ku své úloze. čímž se ovšem představení objevilo býti jen mizernou karrikaturou děl zmíněných. A potom ještě ta naše „kritika“ v lokálních listech divadlo i personál do nebe vynášeti se neostýchá!“

Kronika zpěváckých spolků a hudebních jednot.

** Zpěvácký spolek „Branislav“ v Jilemnicích uspořádá dne 21. t. m. akademii s tímto programem: 1. Overtura k Halevyho opeře „Židovka“, přednese měst-

ský hudební sbor. 2. Pijákovo dědictví — Sbor se sóly a průvodem piana od J. A. Bergmanna, přednese „Branislav.“ 1. Cavatina z Verdiho opery „Ernani“, přednese městský hudební sbor. 2. „Koncert bengalského impresaria Vaška Kaňhala a jeho světoznámé společnosti.“ Komický výjev od dra. Jos. Illnera, hudba od dra. Ant. Javůrka, provede „Branislav.“

** Zpěvácký spolek *Mělnický* uspořádá v neděli dne 21. t. m. koncertní zábavu, v nížto z ochoty účinkovati bude „první salonní okteto Pražské“ osobním řízením p. Karla Kučery, sbormistra kr. č. divadla. Sdělujeme tuto program: 1. „Břetislava“, slovenská, pro sbor vpr. I. Procházka. 2. „Opuštěný“, sbor R. J. Rozkošného. 3. „Dobrá noc“, srbská národní, „Když tě vidím“ česká národní, sbor s tenorovým solem. 4. „Jezdec před bojem“, sbor od K. Bendla dle Veithova nápěvu. 5. „Što čulíš“, srbský sbor od D. Jenko. 6. „Písničky“, sbor od V. Hřimalého. 7. „Kdybys měla má panenka“, národní pro sbor vpr. E. Vašák.

Zprávy z Prahy a z venkova.

* Oblíbený zpěvák a člen německé opery pražské, Čeněk Vecko, zemřel dne 13. t. m. v 40. roku věku svého ve svém rodišti v Rožďalovicích úbytěmi. Býval dříve učitelem v Mladé Boleslavi a již tehdy hlavním sloupem tamějšího spolku zpěváckého. Svěží jeho hlas získal mu mnoho příznivců i naleháno naň, aby zkusil své štěstí u nově založené opery české v Praze. Vyměnil s lehkým srdcem život učitelský s dráhou uměleckou, na kteréž svítala mu naděje šťastnější budoucnosti. Přišed r. 1862 do Prahy, byl hned engažován co první tenorista kr. z. české opery i činil v krátkém čase, ač byl pouhým naturalistou, co do zpěvu i co do hry, přec úžasné pokroky. Tehdejší poměry českého divadla, kde vládla „železná ruka“ či spíše „klacek“ naší operou, však záhy valně znechutily Č. Veckovi další pobyt u našeho divadla i přijal raději (což však i vzhledem k neutěšeným poměrům nijak omlouvati nechceme) r. 1865 nabídnutí, učiněné mu ředitelem divadla německého. Vyšinul se brzo k nejoblíbenějšímu solistu tohoto divadla a ač nebyl s to, povzněsti se úplně nad dřívější svůj naturalistický směr, přec získal sobě jakési skvělejší rutiny a uhlazenosti divadelní. V posledních letech svěží jindy jeho hlas citelně trpěl přílišným namáháním i vidělo se konečně ředitelstvo nuceno, ohlížeti se po jiné síle pěvecké a dáti jej do výslužby. Churavost se dostavivši rychle se zmáhala, až ubohého zachvátila. Co člověk byl muž dobrosrdečný, v obcování příjemný, jinak pravý Čecháček, který každému rád slouží a třeba dříví na sobě štípat nechá, jen když někdo z toho má radost — a byť by to i Němci byli!

* Oprava velkých varhan v metropolitním chrámu u sv. Víta svěřena pražskému varhanáři p. Šiffnerovi, jenž v několika případech již co zdatný mistr se osvědčil.

* *Jednateli „Matice hudební“* nově jmenováni jsou p. Filip Vácha, obchodník v Kouřimě, p. P. Lud. Holain, řed. kollegiálního kůru v Kroměříži a p. Frant. Vejšický, řed. kůru v Lounech.

* Sborníku „slovenských národních písní pověstí, přísloví, porekadiel, hádek, hier, obyčajov a po-

vier“, jež vydává „Maticе slovenská“ v Turči Sv. Martina, vyšel druhého svazku I. sešit, jenž opět přináší mnohou skvostnou perlu národního zpěvu slovenského. Je-li študium slovanských písní pro nás vůbec velmi důležité, tož zejména písně moravské a slovenské, jakožto našim písním nejpříbuznější, zasluhují největší naší pozornosti. Mnohé z nich ukazují nám dosud dávnou minulost české písně, která více již oblekla se v roucho modernější, přispůsobíc se na mnoze výrazu umělému. Mezi moravskými a slovenskými písněmi vůbec jest nejbližší pokrevensství i naleznouti v nich může pozorný badatel stopy dob pradávnych, kde ještě chorální toniny měly rozhodného vlivu na zpěv národní. Modernějšího původu jsou všechny živěji rytmisované, v nichž zejména synkopa hraje velkou úlohu. Obracíme k svrchu řečenému sborníku pozornost zejména skladatelů i zpěváků našich, z něž hojně těžiti mohou.

* V bohatém skladu c. k. dvorního dodavatele pian p. Č. Mika nalezájí se nyní harmonia nového druhu, kteráž pod jménem „Cottage-varhany“ známa jsou, a z továrny J. Estey a spol. v Brattleboro v sev. Americe pocházejí. Již zevnějšek jich jest originelní a solidní, vše jest velice vkusně pracováno. Co však se zvuku týče, jest nanejvýš krásný, lahodný, okrouhlý a podobá se nejvíce zvuku varhan s tím toliko rozdílem, že lze zde provésti ty nejjemnější nuance od pp. až k ff. pomocí přístroje pod klaviaturou se nalezájícího a jenž se kolenem řídití dá. Na skladě se nalezájí stroje v objemu 4 a 5 oktáv, bez rejstříků, pak s 2—8 rejstříky, mezi nimiž mnohé jako vox humana, vox jubilate a p. překvapují svou lahodou a překrásnou barvitostí. Pomocí t. zv. manual-subbasu vyvoditi lze zvuk podobající se zvuku varhan se 16 stopovým pedálem. Hra na těchto strojích jest tak snadná, že se na nich každý vyzná, kdo jen poněkud ve hře na obyčejném harmoniu sběhlý jest. Zvuk se ozve ihned čistě a lehce, třeba by i tyto stroje neměly perkusi jako evropská harmonia. Cena strojů těch jest poměrně velmi levná a sice od 225—1085 zl. Zvláštní dojem činí velké osmirejstříkové harmonium s pišťalami varhanovými. Veškeré stroje ty jsou z masivního dřeva ořechového bez lesku a olejované, tudíž velmi stálé. Sklad p. Mika krom toho honosí se nyní novou zásilkou drahocenných pian amerik. firmy Steinway v New-Yorku. Již jednoduché, při tom však úhledné korpus z amerického dřeva růžového zanechává příznivý dojem. Zvuk strojů těch jest plný a velký, modulací nejjemnějších schopný. Pedálem t. z. „piano“ pošinou se o něco veškerá kladívka (klaviatura zůstane státi) a hráč docíliti může tím efektů téměř magických. Vnitřní úprava zřízena jest dle t. zv. Steinwayem vynalezeného systému amerického, a pro svou praktičnost od mnohých stavitelův pian nápodobeného. Tovární cena těchto strojů jest 1050 doll. t. j. něco přes 2000 zl. r. č.

* Ze „Staré Huti“ u Berouna. (Pův. dop.) V neděli dne 14. t. m. odbývaná zde hudební produkce ve prospěch národního divadla vydařila se za velmi četné návštěvy okolních hostů nad očekávání skvěle. Kdo zná obtíže, s jakými bojovati jest na venkově při sestavování a cvičení řádného sboru orchestrálního, musel býti překvapen výkony, jakéž podal sbor tento při zahájení pro-

dukce provedením ouvertury k Webrovu „Čarostřelci“. Pan K. Sixta, který čísla orchestrální řídil, získal si neunavnou píli a vytrvalostí svou nemalých zásluh, jakož i ochota každého jednotlivého člena orchestru jest zajiště vší chvály hodna. Po ouvertuře zapěla slečna Cachova, arii „Fidesy“ z „Proroka“. Posluchačstvo téměř uchváčeno bylo zvucným krásným hlasem mladistvé pěvkyně. Chvalně známý skladatel a pianista p. J. Nešvera přednesl s uměleckou zručností a uhlazeností „Pochod z Tannhäusera“ pro piano od Liszta. Z oboru písní s průvodem piana přednesl p. A. Švippl mohutným zvucným basem píseň „Tichá noc“ od J. Pauknera a p. Popelka zapěl cituplně dvě písně „Cigán“ od Horáka a „Jako anděl jsi ty krásná“ od Bradského. Šmytcové kvarteto Haydena, jež pp. Nešvera, Zikmund, Sixta a Rochelt velmi přesně a uhlazeně s náležitými nuancemi byli sehráli, zasluhovalo vším právem větší pozornosti se strany přítomného posluchačstva, než jak se mu právě bylo dostalo. Dueto z „Marty“ zpívali slečna Cachova a p. Švippl tak rozmarně, jako by právě byli na jevišti, čímž ovšem hojného potlesku sobě získali. Overturou k dramatu „Rosamunda“ od F. Šuberta, kterouž orchestr výborně provedl, zakončen důstojně program produkce. Průvod zpěvních čísel na pianě svěřen byl osvědčenému v tom oboru a vůbec známému skladateli p. J. Pauknerovi. Páni pořadatelé produkce této zajisté nemálo zavděčili se přítomnému obecenstvu a mohou býti s výsledkem vším právem spokojeni. — Bohužel že jest nám opět vytýkati toho starého zlořádu při produkcích na venkově ať již vinou účinkujících (aspoň z větší části) neb pořadatelů se vyskytujícího, že dosud spíše se hledí k „skladatelům cizím“, než k našim domácím mistrům. Nebudeme-li se sami starati, aby jich díla vnikala v náš lid, kdož za nás úlohu tu vykoná?

* P. K. Kučera, dosavadní sbormistr kr. z. českého divadla, jenž pilností a horlivostí svou sobě získal všestranného uznání, přijal velmi výhodné nabídnutí za ředitele kůru pravoslavného chrámu ruského v Nizze. Na jeho místo dosazen výtečný náš mistr Karel Bendl, z čehož zajisté těšiti se bude každý upřímný přítel naší opery.

* P. Emanuel Nejedlý, rodem z Brandýsa nad Labem, bývalý chovanec pražské konservatoře, obdržel nabídnutí za učitele zpěvu na gymnasium v Bolgradě v Besarabii, s ročním služným 1500 zl., kteréž ihned přijal a počátkem příštího školního roku nastoupí.

Směs.

Myšlenky o hudbě.

Výroky slovutných skladatelů a spisovatelů o hudbě

Sebrala La Mara.

II.

Zákony, meze, pokrok.

Novota mnohá rovněž jak bývá zajímavou, tak stává se i někdy odpornou. Okolnost tato často svědčí

o vnitřní ceně věci, kteráž během času déle se udrží, než kterákoliv jiná, jež z počátku převelmi se líbila.

Phil. Em. Bach,:

„Versuch über die wahre Art d. Clavier zu spielen.“

Nesmíme po celá století totéž opakovati a na mnoho nového pomýšleti.

R. Šuman, sebrané spisy.

Svoboda a úplná volnost pokroku jest umění jakož i celému světu účelem.

Beethovena listy.

Podobně stává se pravému, vynalezavému umělci; kde často myslíme, že nemůže dále, učinil již nepředvídaný krok ku předu a získal novou půdu.

Tamtéž.

Umění nikdy nestanulo tiše, zdržujet se pod rozličnými formami jako ve stanech, kteréž na dráze ideálů rozbijíme a strhujeme.

Fr. Liszt, Scribe's u. Meyerbeer's Robert d. Teufel.

Kdo umění o svobodný, volný vývin připraví, ten oloupí je o život.

A. V. Ambros, Culturhistorische Bilder.

Bylo by to marným, upírati duchu lidskému jakés „přetělování se“, ovšem ve směru do výše, duchu, jenž neustále se vtěluje v umění a formy vědy ušlechtilejší, neustále po jasnějším světle, po povýšení nekonečném se nese. Podobně marným by bylo, umění, neb jen nejnepatrnější formu jeho, odsouditi k nehybnosti tím, že by někdo nové tvary, v nichž se zjevuje, zrušiti a zárodky, které v semeni dozralého plodu vznikají, zničiti se snažil. Nižádná ruka nezasvěcená nemůž zárodky života budoucího v něm zničiti, potlačiti.

Fr. Liszt, Berlioz und seine Haroldsymphonie.

Umění pluje s člověčenstvem po proudu časovém, nikdy ku zřídům svým se nevracejíc. I když se zdá, že po několik okamžiků stanulo, nepřestávají býti i jeho živlem. vlny proudu toho, jenž člověka a život jeho s sebou unáší,

Umění postupuje, pokračuje, roste a vyvinuje se podle zákonů neznámých, v převratech, jichž nestejně a v dobách nevypočítatelných se vracející objevení — jako u mnohých komet — nikdy nepřipouští pevného tvrzení, že již nikdy více v celé skvoucí svojí kráse se neobjeví neb nikdy se nenavrátí. Než není nám dopřáno předvídati neočekávaný tento návrat, ni slávu a lesk, v jakém pak se objeví.

Tamtéž.

Musíme býti hodně vpřed, abychom poznali, jaký jsme učinili pokrok. Dokud je nám vzdálený, jako nějaký přístav, k němuž plujeme, tož třeba nám zvláštního daru jasného vidu, abychom s jistotou tvrditi dovedli, že blížíce se mu dále plujeme. Klam optický jest tu tak snadný, že pro skeptiky, kteří veškeren pokrok jiných za zpátečnictví považují, není žádných důkazů a priori možných.

Tamtéž.

Ve všech zjevech nových žije zvláštní duch.

Tamtéž.

Všem přátelům a příznivcům

vlasteneckého umění hudebního!

Při společnosti musea království českého zřízen odbor hudební za tím hlavně účelem, aby ve zvláštním oddělení sbírek musejních soustřediti hleděl co nejhojnější a nejvšestrannější materiál, jenž by svědčil o ruchu, jaký v minulých dobách panoval v našem životě hudebním, a o téhož nynějším stavu i neustálém pokroku.

Hudební odbor obrací se tudíž ke všem vlastencům, kteří jakékoliv památky staršího umění hudebního chovají (necht jsou to skladby nebo knihy nebo nástroje nebo autografy nebo podobizny), aby ve prospěch krásné a dobré věci ji společnosti musea království českého buď darem, buď jiným způsobem postoupili, anebo alespoň ku proskoumání a po případě i k opsání zapůjčili.

Největší pozornost věnuje odbor hudební starým kancionálům českým, v nichž složen jest mnohý dosud nedosti oceněný a zužitkovaný poklad, a naděje se, že majitelé takových kancionálů budou jej při tom všemožně podporovati. Především spolehá odbor na vlastenecká, umění milovná zastupitelstva obecní, že pilně budou o to dbáti, aby v chrámech jejich patronatu nepřišla žádná starší hudební památka ve zmar a spíše dle možnosti úplné a správné seznamy všech starších hudebnin spisovány byly co prameny dějin církevní hudby zvláště tenkrát velmi důležité, podaří-li se, shrnouti je v jedno obsáhlé repertorium skladeb hudebních, v němž by se každý badatel snadno a rychle orientovati mohl. Odbor hudební vytknul sobě mimo to i krásný cíl, k jehož dosažení bude se zajisté svědomitě přičiňovati každý upřímný přítel české hudby: vydání sebraných českých chorálů, pročež zejména k této věci obrací pozornost všech, kdož by jakýmkoliv způsobem snaze té mohli býti nápomocni.

Při studium historických pramenů všeobecných vyskytují se nezdávka jednotlivé podrobné zprávy a narážky nejrůznějšího druhu, které pro dějiny hudby a tudíž i vzdělanosti vůbec mohou míti cenu nenahraditelných příspěvků. Sdělování takových zpráv, také dat životopisných i z doby novější (s přísným udáním pramene) přijato bude vždy s vděčností; neboť jen takovou cestou lze připravovati materiál k zevrubnému pragmatickému vypsání historie české hudby.

Aby však neobmezovaly se sbírky musejní toliko věcmi náležejícími do minulosti, bylo by ovšem prospěšno a záslužno, aby všichni vlastenečtí vydavatelé hudebních skladeb a spisů o hudbě jednajících, jakož i podobizen hudebních umělců po jednom exempláři skládali v museum království českého, cožkoli v oboru tom uveřejňují; touto bez odporu docela snadnou cestou bylo by pak možno, docíliti během času hudební archiv český, jenž by

byl dokonalý a úplný a zachovati památku skladatelů a spisovatelů samých.

Konečně zve odbor hudební každého, koho česká hudba a její historie jakýmkoliv směrem zajímá, aby k němu přistoupil, čímž se ovšem zároveň stává členem společnosti musea království českého.

Dr. Procházka,
jedn. hud. odboru.

Dr. Rieger,
starosta hud. odboru.

Listárna redakce.

P. Kad. v T. Srdečné díky za laskavé zaslání. Vroucně stiskněte za nás sl. red. pravici za přátelské doporučení. Račte si nás jen častěji vzpomínati a býti vždy laskavým naším prostředníkem.

P. R. L. v P. — Můžeme se těšiti na brzké pokračování?

Panu J. Mir. W. — Srdečné díky — co se týče skladby Vaší, prosíme o rukopis. Upotřebíme se zvláštním potěšením.

Listárna administrace.

—X.— Mše VII. 3. 60 kr. IX. 5 zl. nové, staré jsou vyprodány.

Nejnovější hudebniny

vydané tiskem a nákladem firmy

Em. Starý a spol. v Praze 147—I.

„HLAHOLO“, sbírka čtverozpěvů pro mužské hlasy.

- Sešit 51. **Kmotr Bumbal**, složil W. E. Horák,
Život v háji, složil E. L. Měchura. Part. a hlasy 70 kr.
- „ 52. **Česká muzika**, žertovný sbor, složil Jos. Lev.
Cilým krokem, složil E. L. Měchura. Part. a hlasy 70 kr.

Sbírka čtverozpěvů pro smíšené hlasy:

- Sešit 25. **Brouk a růže** dle V. H. Veita, } upravil
Na Moravu dle Javůrka, } K. Bendl.
Kalina dle E. Vašáka, }
Part. a hlasy 80 kr.
- „ 26. **Píseň při draní** dle V. E. Horáka,) upravil
Scáza čarodějnice „) K. Bendl.
Part. a hlasy 80 kr.
- „ 27. **Žnecká**, složil J. Nešvera.
Kdyby ten slaviček, složil J. Nešvera.
Píseň z lidu dle Mendelssohna, up. K. Bendl
Part. a hlasy 80 kr.
- „ 28. **Zpěv slavnostní**, složil K. Bendl.
Lásky sen, složil A. Valenta. Part. a hlasy 80 kr.
- „ 29. **Jen do skoku** (polka), složil Al. Strelb.
Poupě a políbení. Part. a hlasy 80 kr.
- „ 30. **Píseň na cestu** dle Veita,) upravil
Stará píseň „) K. Bendl.
Part. a hlasy 80 kr.

Tovačovský A. B. „Zapějme písně vesele“ pro mužské hlasy s průvodem piana. Cera 71 hr.

☛ Pp. odběratelé „Dalibora“ obdrží 20 proc. srážky z veškerých naším nákladem vydaných hudebnin.

„Zpěvem k srdci
srdcem k vlasti!“

Program

výletu pražského zpěv. spolku

„**HLAHOLO**“ do Turnova

jest následovně ustanoven:

V neděli dne 28. t. m.

Odjezd z Prahy v 7 hod. 42 min. ráno z nádraží císaře Františka Josefa.

Příjezd do Turnova v 11 hod. 29 min. dopol.

Oběd v hostincích „u města Petrohradu“ a v budově záložny.

O 5. hodině odpolední odbývá se v divadelních místnostech

koncert „Hlaholu“

k němuž slečna Marie Sittova, pp. Kinský, Kučera, Novotný Paukner a Souček své spoluúčinkování laskavě přislíbili.

Šdělujeme tuto **program**: 1. Žalm 121., pro velký sbor složil Dr. K. Löwe, „Hlahol“. 2. „Ave Maria“ pro jeden hlas s průvodem houslí, harmonia a piana, složil K. Gounod; přednesou sl. M. Sittova a pp. Novotný, Kučera, Paukner. 3. „Opuštěný“, složil J. R. Rozkošný. „Hlahol“. 4. „Po bitvě Bělohorské“, velký chorální výjev se solovými hlasy, s průvodem harmonia a piana, složil K. Bendl; předn. pp. Souček, Kinský, Kučera, Paukner a „Hlahol“. 5. „Národní písně“ sl. M. Sittova. 6. „Vrácení se od milé“, velký sbor, složil Dr. L. Procházka, „Hlahol“. 7. „Velké duo“ z „Fausta“ pro harmonium a piano, předn. pp. Kučera, Paukner. 8. „Srbské národní“ pro sbor s průvodem piana a harmonia složil B. Tovačovský, „Hlahol“.

Po koncertě téhož dne odbývá se

zahradní pěvecká a hudební zábava

(v hostinci „u města Petrohradu“),

za nepříznivého počasí v místnostech spolků Turnovských v budově záložny.

Program zábavy.

Sbory: „Studenti“, „Plavba večerní“ N. Gade. „Poslední sklenka“, „Měj blahý sen“ Jos. Paukner. „Pražská Bětulinka“ dle Nesvadby. „Růžinko má dřimej“ K. Bendl. „Pochod z národních písní“ K. Bendl.

Mezi sbory „Hlaholem“ přednášenými bude účinkovati **místní hudební kapela**. Začátek o 7. hod. večerní. Vstupné za osobu 20 kr.

Čistý výnos koncertu i zábavy věnován bude fondu pro vystavění nemocnice v Turnově.

V pondělí dne 29. června 1874.

Výlet z Turnova přes Sedmihorky, Valdštýn na Hrubou Skálu.

Schůze o 7. hodině ranní v místnostech zpěv. spolku (v budově záložny).

Návrat z výletu a oběd v Turnově o 2. hod. odpolední.

O půl 5. hod. odpolední výlet na „Malou Skálu“ po dráze.

Schůze na nádraží; cena jízdy tam i zpět 20 kr.

Návrat do Turnova o 10. hodině večerní.

Odjezd výletníků do Prahy v úterý dne 30. června ráno; schůze na nádraží o 4. hod. ranní.

Výbor „Hlaholu“.